

ג'לי נאפוליון

לפי מתכוננו של שף אנטואן

חממי שתי כוסות מים יחד עם כוסית קירסון. המיסי אבקת ג'לי תות-שדה אקא בתמיסה הנ"ל, שיפכי לתבנית והכניסי למקרר לקירור והקרשה.

לפני ההגשה פזרי מעט סוכר דק וכוסית קירסון מעל לג'לי. בהכנסך לכבד את אורחיך הדליקי את הקירסון בגפרור. (הקירסון, נוסף על צורת ההגשה המעניינת, מוסיף טעם לג'לי).

אנקא

ג'לי טוב יותר - מהנה יותר

פרסום שפט בע"מ

דיין - כפינה

(המשך מעמוד 7)

ואילו על הבמה הלאומית ישראל, לפי אותו חשבון, רק שני מתחרים: אשכול ופרס. מי שהדליף את הנידעיה הכיר היטב את אופיו של דיין. זה התעטף מייד באיטליה הגברית הנוקשה שלו, הודיע שהוא יוצא לחופשה של שלושה-ארבעה שבועות מתפקידו כשר-החקלאות. כחום חודש-שלושה — יתפטר כליל מהממשלה. הוא קרא אליו את כתב דבר בשבת, ירה באמצעותו מטח רעשני לעבר לוי אשכול.

קבל דיין: קיימת קבוצה מצומצמת של שרים ותיקים, המרכזת בידיה את עמדות הכוח האמיתיות. היא לא שיתפה אותו ב"הכרעות שקדמו להרכבת הממשלה החדשה, דחקה אותו לתוך משרד בלתי-חשוב. "אפי" שר לכהן בתיק לא-בכיר בממשלה, הכריז, "אך אי-אפשר להיות שותף מסוג ב' ב"ממשלה". אחר הוסיף: "לא אוכל לכהן ב"ממשלה הזאת, משום שאיני סבור שאני נהנה מהאמון הדרוש מצד ראש-הממשלה". הוא אומנם לא התפטר מן הממשלה, אך במשך שבוע זה נדחק, צעד אחר צעד, ל"פינה" ופינה, בפוליטיקה, היא מקום מאוד לא סימפאטי.

סיכם אחד ממקורביו של דיין: "לצערי הרב, ניראה לו שזאת דפיקה רצינית".

שני הנותרים

מספר הכוכבים במלחמה על הירדן שה, שבתחילת השבוע היה שלושה, ירד לשניים: אשכול ופרס. שניהם חייבו זה לזה בטכסי-הפרידה הרבים שנערכו לדין בנגריון, הירבו להצטלם יחדיו, ולר"מיו בפומבי שהכל ביניהם חלק, אך מתחת לפני השטח, עשו הכנות לקרב המכריע.

אשכול החל מהדק את קשריו הישירים עם ראשי האגפים במשרד-הבטחון, נתן לה"בין כי ירסן את פרס, לא ירשה לו לנסוע כרצונו לייצג את ישראל בעולם. הוא אומ"גם לא יחליף את המנהל-הכללי, אך הוא יכניס למשרד-הבטחון יועץ מיוחד. זהו חברו מקבוצת דגניה ב', שמעון אגין, איש בטחון ורכש עוד לפני שמעון פרס, בעל יוקרה אישית בחוגי הבטחון במפא"י.

חשוב, אולי, מכל אלה: הוא ינסה להחזיר לתפקידו את הממונה על שרותי-הבטחון, אויבו המושבע של שמעון פרס (ראה תצפית).

פרס, מצידו, שיחק על קלף אחד: לחכות, לא לעשות טעויות, לא לאבד את עשיונו תיו, לא להתגרות באשכול — ולסמוך על היום בו יוכל לגייס את בן-גוריון להציל אותו מחיסול, או אולי להצמיד אותו קדי"מה לשלטון.

אולטימטום לפרס

האיום הגדול שריחף באחרי היה: צעירי מפא"י יתקוממו כאיש אחד, יתפטר ממשרותיהם במפלגה ובממשלה, יפתחו באופנטיבה כללית על אשכול ומרכו מפא"י. אף נשלחו הזמנות לפעילי הצעירים, שיתכנסו לאסיפה כללית ביום ה' בת"א.

למעשה, היה זה איום-סרק במידה רבה. כי אין כוח של ממש מאחורי הצעירים. הם אפילו אינם מאורגנים כסיעה מלוכדת ב"תוך המפלגה. אלה הם עסקנים מדרגה שניה או שלישית, שהתרגלו להתכנס בסמינריו"יונים חסרי-תכלית, כאשר דבר אחד בלבד מאחד אותם: חוסר-הסבלנות לגבי הקצב האיטי בו הם מקבלים גיבויים ועמדות ב"מנגנון המפלגתי והממשלתי. שום דבר לא הכין אותם לקראת הופעתם כאלטרנטיבה לוקנים, או ככוח-נגדי.

לכן יכלו הזקנים להיות תקיפים. הם דרשו לבטל את הכנס — ונראה כי דרישתם נתקבלה. הם ידעו כי על דיין אין טעם ללחוץ, כי הם עצמם דחפו אותו ל"קרבי-היאוש הבלתי-מתוכנן שלו. הם נתנו לו להשמיע קולות בשקט.

כלפי שמעון פרס עמדתם שונה. הם היציבו לו אולטימטום: אם רצונו להמשיך לכהן כסגן שר הבטחון, עליו לנתק את עצמו ממרד הצעירים. לכן היה פרס מוכן להסכים, ביודעו כי הוא מפקיר את דיין.

אך פרס הוא סוחר-נשק ותיק. הוא לא רצה לחתור כלי תמורה. על כן הציע: הוא יטוש את הצעירים — בהם אין לו, ממילא, אמון רב. תמורת זאת הוא דורש חיזוק מעמדו כחבר שהה-זכויות בהעדת השרים לענייני בטחון.

אשכול דחה את הבקשה במחייבו. הוא ידע שאינו חייב לתת שום תשלום לשמעון פרס, תמורת הפקרתו של משה דיין. שהרי פרס עצמו לא היה שלם עם שובו של דיין לזירה הפוליטית, כמתחרה רציני על תפישת השלטון.

זל בעודו חם, מבקש שוב עבודה לבנו. הנס מתרחש. המנהל האזורי-לשעבר, עונה לו בחגיגות: "טוב, תבוא בעוד שבועיים. נר"אה לעשות מה". האב הודה למנהל, וב"צאתו השתכל בדיוקן הנשיא במבט של תודה.

אורחים

זמר נודר

לתיירים נוצריים המגיעים לישראל מצפה טיפול סטנדרטי — המעונק להם עלידי חברת-התיירות-הממשלתית. היא מכריחה אותם לראות ציונות, לאכול ציונות ולנשום ציונות. אחד שנמלט מגורל כזה היה צעיר מוזקן בשם סשה זלקין. הוצאה לא אחרה לבוא: הוא התאהב בארץ.

"כאלה גם יודעים לשיר". היתה זו אהבה שהחלה מרחוק. לפני שלוש שנים נקלע סשה, 25, רוסי יליד צרפת, למועדון לילה בפאריס, בו הופיע זמר-חובב ישראלי. כבוגר קונסרבטוריון, שהתמחה בשירה פול-קלורית — היתה זו עבורו חתייה מעניינת. סשה החליט לתרות על קנקן השירה הישראלית, החליט לבקר בארץ. בטרם צאתו

זמר זקן

שירים באידיש מאגנידיה

את צרפת הכיר את בני מהדודאים, שנתן לו את כתובת מועדון הלילה הירושלמי בכחוס.

סשה אלכסנדר ולאדימירוביץ זלקין מצא את דרכו לירושלים ללא מדרין ממשלתי. הוא נקלט מיד בחברה הירושלמית, לא סלד מחברתם של שיכורי העיר או מבילוי עם חתיכותיה.

ואז הדביק אותו צריגיוס, שנשלח אליו מצרפת. אך עבור סשה, לא היתה זו ה"פרידה הסופית. הוא נסע לצרפת, גויס, הוצב לתידה שלחמה באליג'יר, ערק משם, ריצה את עונו במאסר, שוחרר — וחזר מייד לישראל.

הפסקה זו העשירה את הרפרטואר שלו. בעוד שקודם שר רק ברוסית (שפת אביו), ובצרפתית (שפת אמו), הביא איתו הפעם שירים שונים. "באלג'יר אסף טיפוסים מפקפקים מכל העולם", סיפר, "משם אינטרנציונל. אבל כאלה גם יודעים לשיר. אפילו יהודי פולני היה שם, והוא לימד אותי שירים באידיש".

בניגוד לאמני-חוקי רבים, המובאים עלידי אמרגנים, ומלווים בפצצות פירסומת, החל סשה, כדרכו, גם את קאריירת-הזמר שלו בכוחות עצמו. את מיבחן-האש הראשון שלו עבר בכחוס הירושלמי, אנשי שרות-השירות, שהיו בין באי המקום. אירגנו לו מיד הופעות בקול-ישראל ובמועדון הזמר, שהתקבלו בהתלהבות, ויהושע קופרשטיק, בעליו של מועדון בכחוס, הפך לאמרגנו. ההצלחה לא סיחררה את סשה. זאת ארץ שאינה כפויית-תודה לאוהבים אותה, הצעיר השבוע, וחתם על חוזה-הופעות ב"אילת.

רומן זעיר

צלילי המוסיקה נדמו והחב"רה התחילו לצאזבת. מצב הרוח המרומם השאיר את ריי"נה, הרקדנית המעולה, עצובה, כי החברה התעלמו ממנה, עד שנעמי, חברתה הטובה, אמרה לה: "רינה, את עצמך אשמה במצב שנוצר! ראי את עור פניך... בחורה צעירה אינה צריכה להתהלך עם עור פנים פגום כשלך... אך, אתן לך עצה. גשי לבית מרקחת וקני 14פ, קרם הפנים הנפלא, הי"עושה את פניך בריאים ורע"גנים תוך זמן קצר".

— — — כעבור שבוע הודתה רינה לנעמי על עצתה הטובה: "כלל לא יכולתי לתאר לעצמי שקיים קרם נפלא כ"14פ. רק כעת יש טעם בחיי... שלושום, כשהלכתי לרקוד, לא ישבתי אפילו ריקוד אחד, וכל זה הודות ל-14פ".

* הערב

ובכל ערב

במועדון

קימרון

חליפות הדיון
כיצרה איוחלק

תאם

ת"א שדר' מסד'יק 19
אול'כ'אס 62, 19, 13, 12